

всичко бѣше готово, Григорчо взе отъ жгѣла единъ счупенъ чадъръ, изгаси лампата, заключи дюкяна и тръгна къмъ Евтимови.

Той радостно скачаше изъ улицата, широко размахваше скжсания чадъръ, вглеждаше се заплашително въ минувачитѣ и мучеше подъ маската.

Възрастнитѣ, които го срѣщаха, не обръщаха на него внимание. Но женитѣ и децата по пжтнитѣ врати отдалече го задрѣваха и смутено се отдърпваха, когато Григорчо ги приближаваше. А това го радваше. Той си мислѣше, че наистина е много страшенъ.

*

Щомъ стигна въ кжщата на обущаря, Григорчо още отъ двора замука. На двора бѣше тъмно. Той се блѣсна о една праздна тенекия, която съ трѣсъкъ се търкули по камънитѣ.

Евтимъ, жена му и четиритѣ му дребни деца вечеряха въ малката стаичка.

Григорчо влѣзе, поклони се смѣшно, замаха ржце и силно замука. Евтимица се поуплаши. Децата писнаха. Тѣ се притиснаха къмъ Евтима и майката. Гледаха уплашено черната маска.

Евтимъ ги успокояваше като

престорено заплашваше маската. Всичко това донѣмайкажде се харесваше на Григорча. Той все говорѣше нѣщо на неразбранъ езикъ и не преставаше да мучи и да размахва чадѣра.

Поканиха го да седне и го попитаха да каже, кой е. Ала Григорчо не каза. Той гледаше страшно съ блѣлитѣ очи на черната маска и клатѣше глава.

Подадоха му портокалъ. Григорчо го пое и се закиска.

— Това е Григорчо! — извика изведнажъ Евтимица, като се загледа втренчено въ него.

— Не, не е Григорчо... — отвърна сериозно Евтимъ. — Григорчо е по-низъкъ и нѣма такава глава. Не е Григорчо! — повтори той, сякашъ се мъчеше да излѣже и себе си.

Григорчо не знаеше, де да се дѣне отъ радостъ.

„Тѣ не ме познаха, не ме познаха!“ — мислѣше си той.

Григорчо постоя още малко. После стана, изигра нѣкакво диво хоро, разплака отново децата и си излѣзе. Обущарьтъ и жена му го изпратиха чакъ до пжтнитѣ врата и не преставаша да го питатъ, кой е. Но Григорчо, разбира се, не каза. Все тъй щасливъ той размахаше още по-силно чадѣра и се изгуби въ тъмната улица.

Владимиръ Балдеръ